

Sygn. akt IV CSK 322/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Maria Szulc

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Jóskowiak

w sprawie z powództwa Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B.

przeciwko A. P., W. P. i M. P.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej

w dniu 18 stycznia 2013 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego A. P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 stycznia 2012 r.,

oddala skargę kasacyjną i zasądza od pozwanego A. P. na rzecz strony powodowej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Uzasadnienie

Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w B. w pozwie skierowanym przeciwko A. P. i N. P. – której następcami prawnymi są, po jej śmierci w dniu 11 września 2009 r., W. P. i M. P. - wniósł o ustalenie nieistnienia umowy pożyczki na kwotę 200 000 zł, zawartej w dniu 7 maja 2001 r. przez N. P. (pożyczkodawca) z A. P. (pożyczkobiorca).

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2009 r. oddalił powództwo ze względu na niestwierdzenie po stronie powoda wymaganego przez art. 189 k.p.c. interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2009 r. podpisał W. K. - Wicedyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w B. W odpowiedzi na wezwanie do usunięcia braków formalnych apelacji przez wykazanie, że apelację i pełnomocnictwo procesowe do działania w imieniu powoda podpisała osoba upoważniona do jego reprezentowania, powód przedłożył w zakreślonym mu terminie Regulamin organizacyjny Urzędu Kontroli Skarbowej i upoważnienie udzielone W. K. w dniu 5 stycznia 2009 r. do m.in. załatwiania wszelkich spraw związanych z prowadzonymi postępowaniami kontrolnymi w zakresie sprawowanego nadzoru.

Wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2010 r. Sąd Apelacyjny uchylił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2009 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2011 r. uwzględnił powództwo. Sąd ten ustalił, że Urząd Kontroli Skarbowej prowadzi wobec A. P. postępowanie kontrolne dotyczące dochodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów za 2004 r. W okresie tym A. P. poniósł wraz z małżonką znaczne wydatki, co do których twierdził, że środki na ich pokrycie pochodziły m.in. z udzielonej mu przez N. P. w dniu 7 maja 2001 r. pożyczki w wysokości 200 000 zł. Jednocześnie z postępowaniem kontrolnym w stosunku do A. P. podjęte zostało postępowanie kontrolne wobec N. P. W jego wyniku organ kontroli skarbowej ustalił, że N. P. nie miała możliwości zgromadzenia majątku w rozmiarze pozwalającym jej na wykonanie umów

zawartych z A. P. (swoim wnukiem). Protokół kontroli podatkowej (tzw. wynik kontroli skarbowej), z którego wynikało, że N. P. nie dysponowała majątkiem pozwalającym udzielić A. P. pożyczki w kwocie 200 000 zł, Sąd Okręgowy uznał za dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c., korzystający z domniemania autentyczności i zgodności prawdą co do tego, co zostało w nim urzędowo poświadczane. W ocenie Sądu Okręgowego, zebrany materiał dowodowy nie dawał podstaw do ustalenia, że N. P. i jej mąż W. P. dysponowali w 2004 r. kwotą 200 000 zł, którą N. P. mogłaby pożyczyć A. P. co uzasadniało uznanie umowy pożyczki z dnia 7 maja 2004 r., na którą powołuje się A. P., za w rzeczywistości nieistniejącą.

Wyrok Sądu Okręgowego z dnia 28 kwietnia 2011 r. zaskarżył apelacją pozwany A. P. Zarzucił w niej nieważność postępowania ze względu na brak umocowania W. K. - Wicedyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej do reprezentowania powoda przy składaniu apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2009 r. (art. 379 pkt 2, art. 67 § 2 i 87 k.p.c.) oraz naruszenie art. 6 k.c., art. 199a § 3, art. 281 i 290 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (j.t. Dz. U. 2005.8.60, a obecnie j.t. Dz. U. 2012.749 - dalej: „o.p.”), art. 189¹, 233 § 1, art. 244 i 328 § 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 18 stycznia 2012 r. oddalił apelację pozwanego A. P.. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie było podstaw do stwierdzenia podnoszonej przez pozwanego w apelacji nieważności postępowania. Wicedyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej był umocowany do podejmowania czynności procesowych w toku postępowania sądowego związanego z podatkowym postępowaniem kontrolnym, a jeżeliby nawet nie był, to na przeszkodzie uwzględnieniu podniesionego przez pozwanego zarzutu nieważności postępowania stałby fakt uchylenia na skutek apelacji powoda poprzedniego wyroku Sądu Okręgowego i przekazania temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania; skoro bowiem apelacji powoda nadano bieg, uznając jej braki za prawidłowo uzupełnione, to uzupełnienie tych braków nie mogło podlegać ponownej kontroli Sądu Apelacyjnego w toku kolejnego postępowania apelacyjnego w sprawie. Sąd Apelacyjny nie podzielił też zapatrywania skarżącego, że interes prawny jest przesłanką opartego na art. 189¹ k.p.c. powództwa o ustalenie, ani poglądu o braku

podstaw do uznania protokołu kontroli podatkowej przeprowadzonej w stosunku do N. P. za dokument urzędowy i twierdzenia o nieprawidłowej ocenie dowodów przez Sąd Okręgowy. Tym samym uznanie przez Sąd Okręgowy, że sporna umowa nie została zawarta było, zdaniem Sądu Apelacyjnego, prawidłowe.

Skarżąc w całości wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 18 stycznia 2012 r., pozwany A. P. zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie - w różnych układach i powiązaniach - przepisów art. 189, 189¹, 244 § 1, art. 252, 366 i 379 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 189 k.p.c., powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Według art. 189¹ k.p.c., uprawnienie, o którym mowa w art. 189, przysługuje również organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej w toku prowadzonego postępowania, jeżeli ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa jest niezbędne do oceny skutków podatkowych. Artykuł 189¹ k.p.c. pozostaje w ścisłym związku z art. 199a § 3 o.p., stanowiącym, że jeżeli z dowodów zgromadzonych w toku postępowania, w szczególności zeznań strony, wynikają wątpliwości co do istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, z którym związane są skutki podatkowe, organ podatkowy występuje do sądu powszechnego o ustalenie istnienia lub nieistnienia tego stosunku prawnego lub prawa. Do ustanowienia art. 189¹ k.p.c. i art. 199a § 3 o.p. doszło w następstwie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 maja 2004 r., K 4/03, którym orzeczono m.in. o niezgodności z normami Konstytucji (art. 2 w związku z art. 217) przepisu art. 24b § 1 o.p., mającego w intencji jego twórców wyrażać „ogólną normę obejścia prawa podatkowego”, a stanowiącego, iż organy podatkowe i organy kontroli skarbowej, rozstrzygając sprawy podatkowe, pominą skutki podatkowe czynności prawnych, jeżeli udowodnią, że „z dokonania tych czynności” nie można było oczekiwać innych istotnych korzyści niż wynikające z obniżenia wysokości zobowiązania podatkowego, zwiększenia straty, podwyższenia nadpłaty lub zwrotu podatku. W ocenie Trybunału, elementy regulacji zawartej w tym przepisie były na tyle niedookreślone i nieprecyzyjne, że nie gwarantowały choćby minimalnej przewidywalności treści podejmowanych na jego podstawie decyzji

przez organy podatkowe. Natomiast przepisy art. 189¹ k.p.c. i art. 199a § 3 o.p., oddające sądom powszechnym w sytuacjach wątpliwych ustalanie na potrzeby postępowania podatkowego, na żądanie organu podatkowego lub organu kontroli sądowej, o istnieniu lub nieistnieniu stosunku prawnego lub prawa, Trybunał Konstytucyjny uznał w wyroku z dnia 14 czerwca 2006 r., K 53/05, za zgodne z art. 2 i 22 Konstytucji.

Wskazane w art. 189¹ k.p.c. organy, choć nie należą do kategorii podmiotów wymienionych w art. 64 k.p.c., mają zdolność sądową. Zawarta bowiem w art. 64 k.p.c. regulacja, określająca, komu przysługuje zdolność sądowa, nie jest wyczerpująca; niektórym jednostkom niemającym cech określonych w art. 64 k.c. zdolność sądową przyznają przepisy szczególne. Należy podzielić pogląd wyrażony w wyroku z dnia 28 stycznia 2010 r., IV CSK 261/09, że organy podatkowe i organy kontroli skarbowej występujące na podstawie art. 189¹ k.p.c. z powództwem o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa mają z mocy tego przepisu - szczególnego w stosunku do art. 64 k.p.c. - zdolność sądową, i same są stroną w tym postępowaniu, a nie Skarb Państwa.

W najdalej idącym zarzucie kasacyjnym pozwany powołał się na nieważność postępowania w zakresie obejmującym postępowanie apelacyjne na skutek apelacji powoda, ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy i postępowanie apelacyjne na skutek apelacji pozwanego. Przyczyn nieważności postępowania w tym zakresie pozwany dopatruje się w naruszeniu art. 379 pkt 3 w związku z art. 366 k.p.c. Jego zdaniem sprawa została prawomocnie osądzona już wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2009 r. Wyrok ten, zdaniem skarżącego, uprawomocnił się, ponieważ apelację od niego podpisała osoba, która nie mogła być w świetle art. 87 k.p.c. pełnomocnikiem procesowym powoda, a brak ten, pomimo nadania biegu apelacji, nie został w rzeczywistości usunięty.

Zarzut ten nie mógł odnieść zamierzonego skutku. Po pierwsze, wbrew stanowisku skarżącego, nie było podstaw do uznania W. K. - Wicedyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej, który podpisał w imieniu powoda apelację od wyroku z dnia 15 kwietnia 2009 r. i pełnomocnictwo procesowe do działania w imieniu powoda w postępowaniu apelacyjnym, za osobę nie mogącą działać w tym zakresie za

powoda. Przyznanie organom kontroli skarbowej, w tym m.in. dyrektorom urzędów kontroli skarbowej (zob. art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. kontroli skarbowej, j.t. Dz.U.2011.41.214 ze zm. - dalej: „u.k.s.”), zdolności sądowej nasuwa pytanie o ich zdolność procesową: kto za te organy podejmuje (może i powinien podejmować) czynności procesowe. Odpowiedzi na to pytanie należy poszukiwać w przepisach regulujących strukturę i działalność organów kontroli skarbowej. W odniesieniu do dyrektora urzędu kontroli skarbowej nie ulega wątpliwości, że, czynności procesowe w przewidzianym w art. 189¹ k.p.c. postępowaniu o ustalenie może podejmować sama ta osoba, która pełni funkcję dyrektora określonego urzędu kontroli skarbowej (zob. art. 11 u.k.s.). Nie tylko jednak ona. Zgodnie z wydanym na podstawie art. 9 ust. 4 u.k.s. zarządzeniem nr 42 Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 2003 r. w sprawie nadania statutu urzędom kontroli skarbowej (Dz. Urz. M.F. 2003.17.96 ze zm.), obowiązującym od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 31 stycznia 2011 r., a więc mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, dyrektor urzędu ustalał m.in. zakres stałych uprawnień wicedyrektorów (§5 ust. 2 pkt 5). Wydany na podstawie tego zarządzenia w dniu 23 grudnia 2008 r. Regulamin organizacyjny Urzędu Kontroli Skarbowej w B. w § 6 pkt 5 powierzał wykonywanie zadań dyrektora podczas jego nieobecności w pierwszej kolejności wicedyrektorowi, którego stanowisko zajmował W. K. Niezależnie od tego, W. K. został w dniu 5 stycznia 2009 r. upoważniony przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B. na podstawie art. 143 § 1 i 3 o.p. w związku z art. 31 u.k.s. i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie organizacji urzędów kontroli skarbowej (Dz. U. 2002.96.856 ze zm.) do załatwiania w imieniu Dyrektora wszelkich spraw związanych z postępowaniami kontrolnymi prowadzonymi w Urzędzie w zakresie sprawowanego nadzoru nad komórkami organizacyjnymi, który został określony w Regulaminie. Ustalenie przez sąd powszechny stosunku prawnego lub prawa na podstawie art. 189¹ k.p.c., służąc rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, stanowi niewątpliwie element kontrolnego postępowania podatkowego. Wszystko to pozwala uznać, że - tak jak przyjęto w zaskarżonym wyroku – W. K. z mocy aktów wewnętrznych opartych na ustawie był jako Wicedyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w B. uprawniony do podpisania w sprawie w imieniu powoda apelacji oraz pełnomocnictwa procesowego do działania

w imieniu powoda w postępowaniu apelacyjnym. Należy podkreślić, że chodziło tu o czynności procesowe podejmowane za powoda w związku z jego zdolnością procesową, a nie o reprezentowanie powoda w ramach pełnomocnictwa procesowego. Dlatego nietrafne okazały się obszerne wywody skarżącego, rozpatrującego podjęte przez W. K. czynności procesowe na tle wymagań art. 87 k.p.c., stawianych pełnomocnikom procesowym, starającego się wykazać bezskuteczność tych czynności za pomocą argumentacji odwołującej się do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasady prawnej - z dnia 13 października 2011 r., II UZP 6/11, dotyczącej reprezentowania w charakterze pełnomocnika procesowego Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przez pracownika, niebędącego radcą prawnym. Dopuszczenie w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 189¹ k.p.c. do podejmowania czynności procesowych za dyrektora urzędu kontroli skarbowej nie tylko osoby pełniące funkcję dyrektora urzędu kontroli skarbowej, ale i - w określonych sytuacjach - osoby piastującej funkcję zastępcy dyrektora urzędu kontroli skarbowej jest rozwiązaniem w pełni racjonalnym z punktu widzenia prawidłowego funkcjonowania tych organów kontroli skarbowej.

Po drugie, gdyby nawet wyrok Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2009 r. uprawomocnił się, jak zakłada skarżący, stwierdzenie z tego powodu nieważności postępowania byłoby na obecnym etapie procesu niedopuszczalne z przyczyn wskazanych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 85/06. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w tej uchwale, wyrok sądu pierwszej instancji, uchylony wyrokiem sądu drugiej instancji przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania, zostaje pozbawiony przymiotu prawomocności także w części, w której nie został zaskarżony apelacją. Wyrok sądu pierwszej instancji traci bowiem wówczas swój byt w całym zakresie, w jakim został uchylony. Tak samo jest w razie uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania na skutek apelacji w całości niedopuszczalnej. Skarżący nie przedstawił żadnych nowych argumentów mogących pogląd ten podważyć w świetle stanu prawnego obowiązującego w chwili wydania zaskarżonego wyroku. Ewentualna nieważność pierwszego postępowania apelacyjnego ze względu na zakładaną przez skarżącego prawomocność wyroku Sądu Okręgowego z dnia

15 kwietnia 2009 r. nie mogłaby więc stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania, ani przez Sąd Okręgowy ponownie rozpoznający sprawę, ani przez Sąd Apelacyjny w toku rozpoznawania apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 28 kwietnia 2011 r.

Choć art. 189¹ k.p.c. odwołuje się do art. 189 k.p.c., nie można zaakceptować poglądu skarżącego, że przesłanką uwzględnienia dochodzonego na podstawie art. 189¹ k.p.c. powództwa organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego albo prawa jest interes prawny powoda w rozumieniu art. 189 k.p.c. Przewidziana w art. 189 k.p.c. przesłanka jurysdykcyjna uwzględnienia powództwa w postaci wykazania przez powoda interesu prawnego w dochodzonym ustaleniu istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego albo prawa pełni funkcję legitymacyjną. Decyduje o legitymacji do wytoczenia w okolicznościach konkretnego przypadku powództwa o ustalenie istnienia lub nieistnienia oznaczonego stosunku prawnego albo prawa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1995 r., III CZP 176/94). Natomiast art. 189¹ k.p.c. inaczej określa legitymację czynną w unormowanym w nim postępowaniu o ustalenie. Przewidziane w tym przepisie powództwo o ustalenie może wytoczyć jedynie organ podatkowy lub organ kontroli skarbowej, i tylko w toku prowadzonego postępowania podatkowego lub kontrolnego, jeżeli żądane ustalenie jest niezbędne do oceny skutków podatkowych. O legitymacji czynnej w świetle art. 189¹ k.p.c. decydują więc - zamiast interesu prawnego - dwie wyraźnie przewidziane w nim przesłanki: posiadanie statusu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej oraz niezbędność żadanego ustalenia do rozstrzygnięcia sprawy w toku prowadzonego postępowania podatkowego lub kontrolnego. Brak którejkolwiek z tych dwóch przesłanek uzasadnia oddalenie powództwa. Wymaganie od powoda występującego z powództwem określonym w art. 189¹ k.p.c. ponadto interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. oznaczałoby w istocie wprowadzenie przesłanki niemożliwej do spełnienia. Powszechnie bowiem przyjmuje się, że dany podmiot nie ma interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. w wytoczeniu powództwa o ustalenie, jeżeli dysponuje innym środkiem ochrony swych praw. Dotyczy to także jednostek realizujących interesy fiskalne państwa, które dysponują instrumentami ochrony tych interesów

przewidzianymi w ustawach podatkowych. Powodem ustanowienia art. 189¹ stały się właśnie przeszkody w wykorzystaniu na potrzeby stosunków podatkowych regulacji zawartej w istniejącym już art. 189 k.p.c., wynikające z trudności wykazania przez jednostki aparatu fiskalnego interesu prawnego w rozumieniu tej regulacji (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 czerwca 2006 r., K 3/05, pkt III.4 uzasadnienia).

Istnienie związku między sporną umową pożyczki, a prowadzonym wobec pozwanego A. P. postępowaniem kontrolnym, mającym na celu ustalenie dochodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów za rok 2004, nie ulega wątpliwości. Nie ma więc także podstaw do negowania niezbędności wytoczonego przez powoda powództwa do oceny skutków podatkowych względem pozwanego.

Nietrafny jest również zarzut skarżącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 189¹ k.p.c. wskutek uznania, że do sądu powszechnego w sprawie z powództwa organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej nie należy stwierdzenie występowania wątpliwości co do istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa objętego żądaniem pozwu. Artykuł 199a o.p. nakazuje organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej wytoczenie powództwa, o którym mowa w art. 189¹ k.p.c., w przypadku, wynikających z dowodów zgromadzonych w sprawie, wątpliwości co do istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, z którym związane są skutki podatkowe. Jednakże ani art. 199a o.p., ani art. 189¹ k.p.c. nie warunkuje uwzględnienia powództwa organu od stwierdzenia zaistnienia takich wątpliwości. Uznanie przez organ, że takie wątpliwości zachodzą, jest więc – jak trafnie przyjął Sąd Apelacyjny - wiążące dla sądu powszechnego, do którego powództwo organu wpłynęło. Zaistnienie wątpliwości, obligujących organ do wystąpienia z powództwem, o którym mowa w art. 189¹ k.p.c., podlega kontroli jedynie w postępowaniu w sprawie podatkowej. Niewystąpienie przez organ do sądu powszechnego z powództwem przewidzianym w art. 189¹ k.p.c., mimo uzasadniających to wątpliwości, o których mowa w 199a o.p., może więc uzasadniać wniesienie w sprawie podatkowej skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego

(zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 stycznia 2008 r., II FSK 1611/06).

Zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c., dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Wydany na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 2 lit. b u.k.s. i spełniający wymagania przewidziane w art. 27 ust. 1 u.k.s. wynik kontroli skarbowej przeprowadzonej względem N. P. powinien więc być uznany za dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2010 r., V CSK 355/09). Związane z nim ustawowe domniemanie zgodności z prawdą obejmowało zatem odzwierciedlone w jego zaświadczającej treści wyjaśnienia złożone przez N. P. i wnioski wysnute przez organ z wskazanych dowodów. Nie mieścił się natomiast już w tym domniemaniu przyjęty przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku wniosek, że sytuacja majątkowa N. P. nie pozwalała jej na udzielenie spornej pożyczki. To jednak naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 244 § 1 w związku z art. 252 k.p.c. nie miało wpływu na wynik sprawy, ponieważ wspomniany wniosek Sąd Apelacyjny przyjął, nie tylko powołując się na domniemanie zgodności z prawdą wyniku kontroli skarbowej przeprowadzonej względem N. P., ale także wywodząc go - w sposób obszernie i szczegółowo wyjaśniony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - z całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Odrębną kwestią – pozostającą jednak z mocy art. 398¹³ § 1 k.p.c. poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego - jest prawidłowość przyjętej w sprawie kwalifikacji wadliwości spornej umowy pożyczki. Na podstawie art. 83 § 1 k.c. należało tę umowę, ściśle rzecz biorąc, uznać za pozorną i tym samym bezwzględnie nieważną.

Ze względu na bezzasadność przytoczonych przez skarżącego podstaw kasacyjnych Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

